

Šťastie

Na začiatku by som sa Vás chcel spýtať ako sa máte. Ako sa máš? Teraz druhá otázka. Si šťastný, naozaj šťastný? Všetci cítime, že druhá otázka mieri oveľa hlbšie ako prvá. Šťastie je totiž to, čo človek hľadá každý deň, celý život. Nech robí čokoľvek kdekoľvek, robí to preto, aby bol šťastný. Veľmi ťažké je zistiť, či je niekto naozaj šťastný, pretože „Šťastný nie je ten, kto sa druhým zdá šťastný, ale ten, kto sám seba pokladá za šťastného. (Seneca)

Človek, ktorý je šťastný na svojom mieste, šíri okolo seba pokoj. Šťastný otec rodiny bude obľúbený v kruhu svojich blízkych, šťastný profesor bude oporou pre študentov a spolupracovníkov, šťastný kňaz bude oporou pre tých, ktorým slúži... Ak chceme byť v živote spokojní a úspešní, musíme vykročiť na cestu správneho šťastia. Feuerbach hovorí : „Tvojou prvou povinnosťou je urobiť šťastného sám seba. Ak si šťastný, urobíš šťastnými ostatných okolo seba, lebo šťastný môže okolo seba vidieť len šťastných.“

Čo je to šťastie? Je to naplnenie, uskutočnenie túžby. Predstav si, že kráčaš uzímený v hustom daždi. Čo by si dal vtedy za suchú vykúrenú miestnosť... Keď si veľmi hladný, čo by si dal za porciu poriadneho jedla... Keď sa ti túžba splní, si na chvíľku šťastný, až dovtedy, kým si nespomenieš na ďalšiu túžbu...

Kto nie je šťastný? Celkom určite sú to pesimisti, ktorí sú presvedčení o tom, že práve im sa vždy smola lepí na päty. Ale aj optimisti sú nešťastní, pretože klamú samých seba, že všetko je lepšie ako je to v skutočnosti. Chesterton hovorí, že „Ľudstvo produkuje optimistov, keď prestalo produkovať šťastných ľudí.“ Skutočne šťastní sú len realisti. Realisti sa neusilujú o to, aby vyzerali šťastní, ale aby šťastní boli.

Túžby v človeku. Najprv si ujasníme to, že človek je tvor vzpriamený. Dole má nohy a hore hlavu. Takto by to malo byť. Vzpriameného človeka - hlavou hore si rozdelíme na štyri poschodia. Prvé poschodie končí pod bruchom - sexuálne

túžby - kto zostane iba na tomto poschodí, musí sa uspokojiť so šťastím, ktoré prináša nepokoj a naplní iba veľmi malú časť túžob, ktoré sú v hĺbkinách človeka.

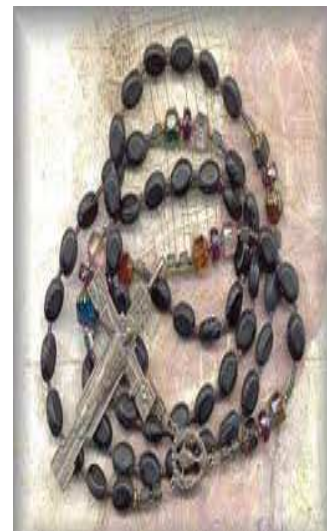
Druhé poschodie sa končí nad bruchom - túžby brucha. Je to poschodie dobrého jedla, pijatiky, pohodlia, skrátka život v peříčku. Na tomto poschodí sa človek často stáva otrokom peňazí, aby si zabezpečil všetko pre svoje pohodlie.

Tretie poschodie - túžby srdca. Na tejto úrovni vládnu city. Centrom záujmu sú priatelia, priateľky, pocit slobody, bezpečia. Veľmi často stačí prítomnosť partie, alebo niekoho, pri kom sa človek cíti dobre. Človek len tejto úrovne využíva druhých na to, aby sa dobre cítil.

Štvrté poschodie - túžby rozumu, intelektu. Človek tejto úrovne často vrazí všetko do toho, aby sa stal odborníkom vo svojom odbore. Vie pozeráť dopredu a dokáže si pre svoje ciele aj niečo odoprieť. Sú ľudia, ktorí vlastným úsilím dosiahli mnoho. Poznám veľa ľudí, ktorí dosiahli túto úroveň a aj napriek tomu nie sú šťastní.

Predstavte si, že vám môžem dať všetko, čo si len zažiadate. Pýtajte si čo chcete a na ako dlho to chcete... Byť naplno šťastný a večne. Je to túžba, ktorú ti žiaden človek nemôže splniť. Táto túžba je však v nás, kde sa vzala? Sv. Tomáš Akvinský hovorí: „Zvieratá majú tvár zohnutú k zemi na hľadanie pokrmu. Človek má tvár zodvihnutú, aby cez zmysly a hlavne zrakom... mohol na všetkých veciach poznávať zmyslové i nebeské i pozemské, aby zo všetkých zbieral rozumovú pravdu“.

Rozum má človek na to, aby pochopil, že je povoláný prekročiť aj tieto štyri úrovne a dosiahnuť prekročenie seba samého. Na to je potrebné pozrieť sa do očí pravde o svojej podstate, odložiť masku. „Zdá sa, že človek postupne bolestivo skúma, čo je za maskami, ktoré ukazujú svetu, ba dokonca aj za maskami, ktorými klame sám seba. (Rogers)

R.: Pred očami pohanov vyjavil Pán svoju spásu.

- 1 Spievajte Pánovi pieseň novú, lebo vykonal veci zázračné.
- 2 Víťazstvo je dielom jeho pravice A jeho svätého ramena. - R.
- 3 Pán oznámil svoju spásu, pred očami pohanov vyjavil svoju spravodlivosť.
- 4 Rozpamätal sa na svoju dobrotu a na svoju vernosť voči Izraelovmu domu. - R.
- 5 Uzreli všetky končiny zeme, spásu nášho Boha. Na chválu Božiu jasaj, celá zem; plesajte, radujte sa a hrajte. - R.

Ďakovaním objavovať dôvody na vďaku

Nestáva sa to len na hostine, ktorú v známom kazateľskom príbehu vystrojil Boh pre všetky čnosti. Všetky pozvané sa srdečne bavili medzi sebou. Len na konci stola ticho sedeli dve, ktoré sa nepoznali. Boh ako pozorný hosťiteľ podišiel k nim, aby ich navzájom predstavil. Jedna sa volala Dobročinnosť a druhá Vďačnosť. Obe sa na seba milo usmiali a podali si ruky. Už tak dávno sa vraj túžili spoznať, ale od stvorenia sveta sa im nepodarilo stretnúť...

Ako vidieť, nevďačnosť má medzi ľuďmi dávne korene. V našej konzumnej spoločnosti sme si zvykli hodnotu všetkého merať podľa úžitku. Čo nepotrebujeme, vyhadzujeme do odpadu - veci do kontajnera, kontakty z diára, starých rodičov do starobinca. V rýchlom rytme života nás rozčuľuje každý, kto by si chcel len tak s nami o niečom pohovoriť. Čo nemá bezprostredný praktický význam, javí sa nám ako zbytočné. A v rýchlom striedaní jednej potreby za druhou rýchlo zabúdame aj na nedávno prijatú pomoc a dobrodenie.

Iný rozmer vďaky vyľudnila korupcia. Nechceme dávať a bojíme sa prijať nejaký prejav vďaky, aby sme sa necítili zaviazaní. Medziludské vzťahy sa zúžili na obchodné, už aj obed či večeru považujeme za užitočnejšiu, ak jej dáme prívlastok „pracovná“, a nie „priateľská“, do obchodných záujmov boli zatiahnuté aj rodinné a priateľské vzťahy.

Vďačnosť je prirodzený dôsledok medziludského vzťahu. Nestačí len začať si dávať väčší pozor a štedro používať slovičko „vďaka“, ktoré po obligátnom „o.k.“ a „nie je problém“ hustia do svojich adeptov na všetkých rýchlokurzoch pre reklamných a poisťovacích agentov. Zaujať opäť citiť vďačnosť značí znova objaviť medziludský vzťah.

„Nečistý, nečistý!“ - museli podľa predpisov Mojžišovho zákona kričať tí, u ktorých sa potvrdili príznaky malomocenstva. Museli bývať mimo tábora či usadlosti a ľuďom sa zďaleka vyhýbať. V evanjeliovej udalosti desiatich malomocní namiesto toho zďaleka volali: „Ježišu, učiteľ, zmluj sa nad nami!“ To bol jasný prejav viery. Jej veľkosť potvrdili tým, že hoci sa na ich pokožke zatiaľ nič nezmenilo, na Ježišove slová vykročili a išli sa ukázať kňazom, že sú vyliečení. Logicky ich krokom všetko protirečilo a oni predsia šli - to je pravá viera. Mali ju všetci desiatich. A predsia u väčšiny nebola úplná. K viere patrí aj vďaka. Napríklad každá spoveď je uzdravenie, pri ktorom z nás Boh dokonale zmaže všetky škvrny malomocenstva hriechu. Tak často ju berieme ako samozrejmosť. Darom a teda dôvodom na vďaku však nie sú len osobitné milosti a zázračná pomoc z ľudsky neriešiteľných situácií. Paradoxne práve tie zdanlivo najsamozrejmšie veci sú najväčším darom: že dieťa môže vyrastať v úplnej rodine a už s materským mliekom prijíma zdravý výchovu i živú vieru, možnosť bývania, vzdelanie, chuť do hry, túžba po poznaní. Špirálu pragmatického používania vecí treba preťať. Najrýchlejšie a najúčinnnejšie je začať úplne od konca tým, že začneme ďakovať. Ďakovať Bohu modlitbou, ďakovať ľuďom a ďakovať Bohu za ľudí. Zrazu zbadáme, ako veľa dôvodov na vďaku nás denne sprevádza.

Marián Gavenda

Oznamy

- V mesiaci október spolu s birmovancami vás pozývame na modlitbu posvätného ruženca.
- V nedeľu 17. októbra 2010 budeme sláviť misijnú nedeľu. Okrem modlitieb za oživenie misijnej úlohy a zodpovednosti sa uskutoční aj finančná zbierka pre potreby katolíckych misií vo svete.

Priateľ'u mám ťa rád

Nik nie je taký istý ako ty.

Si výnimočný, jedinečný, celkom originálny a neopakovateľný. Neveríš tomu, ale nik nie je taký istý ako ty od vekov až naveky. A každý človek, ktorého máš rád, už nie je obyčajným človekom.

Vyžaruje z neho zvláštna príťažlivosť. Vďaka nemu sa stávaš akýmsi iným. Môžeš mu dokonca povedať:

Kvôli mne nemusíš byť bezchybný, perfektný a dokonalý. Mám ťa predsa rád.

Nemôžeš žiť bez ľudí, ktorí ťa majú radi, ktorí ti dávajú najavo: Priateľ'u, mám ťa rád.

Ľudia ma fascinujú stále viac. Ľudia sú každodenné dobrodružstvo, len treba vedieť žasnúť. Nielen nad zovňajškom, ktorý vidno, ale najmä nad nepochopiteľným vnútom, ktoré sa, zabalené v tele, k nám blíži až na dosah, a súčasne ostáva nekonečne vzdialené.

Nerozumiem ľuďom - a predsa ich mám rád. Nemôžem sa bez nich zaobiť. Bez ľudí, ktorí ma potrebujú, a ani bez ľudí, ktorých potrebujem ja. Bez ľudí s otázkou v očiach. Bez ľudí, ktorí trpia, sú zatrpknutí a sklamaní. Bez ľudí neschopných sa z čohokoľvek tešiť. Snažím sa oslobodiť ich z vlastnoručne vybudovaného väzenia.

A potom sú ešte ľudia, ktorí ťa nútia zamyslieť sa alebo sa smiať. Ľudia, ktorí sú radi, že ťa vidia, a ktorí ti to ojed povedia. Mnoho dobrých ľudí so skrytým, nevysvetliteľným bohatstvom v srdci.

Phil Bosmans „Mám ťa rád“

Sväté omše v 28. týždni Cezročného obdobia (C)

11.X. pondelok

18.00 Na úmysel darcu

12.X. utorok

18.00 Za ť krstných rodičov a starých rodičov

13.X. streda

18.00 Za ť Františka Svrčka

14.X. štvrtok

18.00 Na poďakovanie Božskému Srdcu za zdravie a Božiu pomoc pre rodinu

15.X. piatok

18.00 Na poďakovanie Panne Márii pri životnom jubileu Márie Stojkovičovej. (85)

16.X. sobota

8.00 Za ť Vendela Janečka, syna Jána a starých rodičov

Upratovanie kostola č.d. 28 - 51

17.X. 29. nedeľa cezročného obdobia

8.00 Za ť Štefana Lošonského, manželku, dcéru a za ťa
Lektori: Hrdlovičová, Strižová

9.15 Za ť Ladislava Kulifája – 30 dní
Lektori: Slováč, Polakovičová

Liturgický kalendár

11.X. pondelok Bl. Ján XXIII., pápež

12.X. utorok sv. Maximilián, biskup, sv. Serafin, reholník

13.X. streda sv. Koloman, sv. Eduard

14.X. štvrtok sv. Kalixt I., pápež a mučeník

15.X. piatok sv. Terézia od Ježiša, panna a učiteľka Cirkvi

16.X. sobota sv. Hedviga, reholníčka,

Nedostatky

Ak máme odvahu poctivo si priznať, že nie sme takí, akí by sme chceli byť, zistíme niečo, čo stojí za to si zapamätať. Totiž aj my, takí nedokonalí a občas aj nie dosť dobrí, predsa len dokážeme urobiť niečo, čo je dobré, čo by si zaslúžilo dokonca aj obdiv. Ježiš na istom mieste hovorí: „Aj vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom...“ On, o ktorom evanjelista Ján tvrdí, že „dobro vedel, čo je v človeku“, tiež konštatuje túto skutočnosť. Pavol potom hovorí: „Chcieť dobro, to mi je blízko, ale robiť dobro nie.“ Nie sme všetci v podobnej situácii? Nestáva sa nám, že sme občas aj nahnevaní, aj mrzutí, aj neprístupní a ešte všelijakí, ale dokážeme byť aj milí, jemní, vlúdni, dokážeme odpúšťať a podobne? Ale poďme ďalej.

Naše životy utrpeli aj také údery, majú také trhliny, ktoré nám občas hrozia, že nás zničia, potopia, a preto si myslíme, že za nič nestojíme, že nič dobré nedokážeme, že sme bezcenní. Máme svoje nedostatky, o ktorých si myslíme, že sú neodstrániteľné, že práve kvôli nim nie sme hodní žiadnej úcty. Nie je to také zriedkavé. Je to častejšie, ako si zvyčajne myslíme. Ale nie je to aj určitá možnosť? Nedostatky a aj hriech, sú vlastne otvorenou možnosťou pre niečo iné. Možno aj niečo neopakovateľné. Rozpoviem vám príbeh, ktorý to trochu objasní.

Nosič vody v Indii vlastnil dva veľké džbány, ktoré nosieval zavesené na tyči na krku. Jeden džbán bol prasknutý, ale druhý bol v poriadku. Kým dobrý džbán bol po dlhej ceste od potoka do pánovho domu vždy plný vody, v prasknutom džbáne bola voda iba do polovice. Celé dva roky sa to dennodenne opakovalo a nosič vody prinášal do pánovho domu jeden a pol džbána vody. Prirodzene, dobrý džbán bol pyšný na svoj prínos, dokonale plnil účel, na ktorý bol určený. Chudák prasknutý džbán sa hanbil za svoj nedostatok a cítil sa mizerne, lebo jeho prínos bol len polovičný. Keď uplynul druhý rok a džbán pochopil, že je nepodarok a bezcenný črep, takto sa jedného dňa prihovril pri potoku nosičovi vody: „Hanbím sa za seba a chcel by som sa ti ospravedlniť.“ „Prečo,“ spýtal sa ho nosič vody, „prečo sa hanbíš?“ Džbán pokračoval: „Počas uplynulých dvoch rokov som bol schopný priniesť iba polovičku svojho nákladu, lebo druhá polovica po ceste do pánovho domu vytekla cez prasklinu. Pre môj nedostatok musíš pracovať viac a nedostávaš plnú plácu za svoje úsilie.“ Nosičovi vody prišlo ľúto starého prasknutého džbána a súcitne mu povedal: „Keď sa budeme vracat', chcel by som, aby si si všimol krásne kvety popri ceste.“ A naozaj, pri výstupe na kopec, starý prasknutý džbán zbadal na jednej strane cestičky nádherné kvety zaliate lúčmi slnka a to mu trochu zlepšilo náladu. Ale keď prišli na koniec cesty, znovu ho zachvátil smútok a ešte raz sa ospravedlnil nosičovi vody za svoje zlyhanie. Nosič vody mu odpovedal: „A zbadal si, že kvety rastú iba na tvojej strane cesty a na strane druhého džbána ich niet? To preto, lebo ja som vždy vedel o tvojom nedostatku a využil som ho. Na tvoju stranu cesty som zasial semená kvetov a každý deň, keď sme tade chodili, ty si ich zalieval. Už dva roky trhám tieto nádherné kvety a krásilim nimi pánov stôl. Bez teba by táto krása nikdy nezdobila jeho domov.“

Príbeh. Pravdepodobne ho netreba ani vysvetľovať. Dostatočne hovorí o nás, ktorí sme tiež občas ako

puknuté nádoby, ale napriek tomu schopní vykonať niečo dobré, jedinečné a neopakovateľné. Niečo, čo sa bude hodiť na pánov stôl, niečo, čo príde vhod životu, niečo, čo náš život urobí hodnotnejším a krajším a pre iných užitočnejším a príjemnejším. A hoci sme občas prasknutí, plní nedostatkov a chýb alebo aj zlí, nosíme v sebe dobrotu, ktorou ešte vždy môžeme ovplyvniť skutočnosti. To je celý dôvod na seba prijatie. Veď aj Boh nás takých prijíma! Nie je potom potrebné, aby sme napriek všetkému išli ďalej a liali vodu na kvety bytia, na kvety života?

Anton Šuljič „Dobrý manažér“

Príd' Duchu Svätý

Duchu Svätý, prid'

a prežiar temnotu môjho srdca.

Daruj mi vo vnútornej rozorvanosti

a nepokoji, pokoj a mier.

Očisť vo mne všetko, čo sa zašpinilo.

Nech je všetko kalné opäť číre.

Prelom zatvrdnutosť, aby vo mne opäť prúdil život.

Zúrodni moje vyschnuté

a vyprahnuté vnútro a daj,

aby som opäť rozkvitol.

Zahoj moje rany.

Nech tvoja uzdravujúca sila ovládne moje choroby
a prúdi do chorých častí môjho tela ale aj mojej duše.

Mám veľa zranení.

Často ich pociťujem,

keď príliš citlivo zareagujem

na kritiku alebo nepochopenie.

Uzdrav moje citlivé miesta.

Dotkni sa miest, ktorých sa nedokážem dotknúť
sám.

Duch Svätý, často strácam orientáciu. Neviem, kam vedie
moja cesta. Prehovor ku mne v tichu mojej duše a ukáž
mi správnu cestu k životu a slobode. Keď sa budem cítiť
ako bez života, vlej do mňa tvoju božskú silu. Nasmeruj
ma, posilni ma, uzdrav a zbav pút, ktoré ma zväzujú.

„Tak aj Duch prichádza na pomoc našej slabosti,
lebo nevieme ani to,

za čo sa máme modliť, ako treba;

a sám Duch sa prihovára za nás

nevysloviteľnými vzdychmi.“ (Rim 8, 26)

Ukáž mi najhlbšie miesta mojej duše,

ktoré ani sám nepoznám,

a naplň ich svojou láskou a svetlom,

aby som sa nemusel báť seba samého.

O to ťa prosím Svätý a Uzdravujúci Duch,

Duch Ježiša Krista,

ktorý do mňa vniká stále hlbšie

v mojom Pánovi Ježišovi Kristovi.

Amen.

Anselm Grün OSB „Daruj mi široké srdce-modlitby“

Chce sa vám poďakovať

Prvý raz som prišiel na 7. oddelenie o šiestej ráno. Opatrovateľ Holan stiahol prikrývku z prvej postele hneď pri dverách a povedal: „Môžete začať Karola kúpať!“ To, čo som uvidel, ma takmer vyhnalo z miestnosti. Idiotského mladého muža vo veku asi dvadsať rokov, boľavé kĺbko z kostí a kože, ktorého kolená sa v ustavičnom kŕči vyťahovali až k pazuchám a boli obalené vatou, aby si ich ustavičným otlkaním neudieral, bez schopnosti povedať čo len slovo, ktorého bolo treba kŕmiť a prebaľovať. Ležal v špeciálnej posteli, ktorú vymysleli práve pre takýchto chorých ľudí. Po prvý raz vo svojom živote som uvidel totálne dno ľudskej existencie.

Keď mi to hrozné kĺbko položili nahé do náručia, aby som ho okúpala, bol by som ho najradšej pustil na zem. Po štvrtíhodinke ten netvor ležal zavinutý a obviazaný pod posteľnou prikrývkou a ja som si pomyslel:

„Preč odtiaľto! Ani deň viac!“ Potom sa však to kĺbko nešťastia pohlo a vystrelilo ruku. Zhrozene som sa pozrel na brata Holana: „Čo to má znamenať?“

Brat Holan dosiaľ iba ticho pozoroval, ako zaobchádzam s azda najťažšie chorým na oddelení, možno aj v celom ústave a nič nehovoril, lebo si myslel, že si sám mám nájsť cestu k chorému chlapcovi. Ale teraz mi musel pomôcť. Ešte dnes mi znie v ušiach tón jeho hlasu, v ktorom sa spájala súcit so mnou a údiv nad toľkou nevedomosťou: „Či nevidíte, že sa vám chce poďakovať?“ „A ja, ja som toho Karola nepovažoval ani len za človeka.“

Lectio divina

Bud'me vždy vd'ační

Lk 17,11-19

¹¹Na ceste do Jeruzalema prechádzal Ježiš cez Samáriu a Galileu. ¹²Keď vchádzal do jednej dediny, stretol desať malomocných mužov. Už ďaleko zastali ¹³a hlasno kričali: Ježiš, Učiteľ, zmiluj sa nad nami! ¹⁴Keď ich uvidel, povedal im: Choďte a ukážte sa kňazom! A keď odchádzali, boli očistení. ¹⁵Jeden z nich, len čo spozoroval, že je uzdravený, vrátil sa a silným hlasom oslavoval Boha. ¹⁶Pri Ježišových nohách padol na tvár a ďakoval mu. Bol to Samaritán. ¹⁷Vtedy Ježiš povedal: Neboli vari očistení desiaty? Kde sú ostatní deviaty? ¹⁸Nenašiel sa nik okrem tohto cudzinca, čo by sa bol vrátil a oslavoval Boha? ¹⁹A jemu povedal: Vstaň a chod'. Tvoja viera ťa zachránila.

Ďalšie čítania: 2Krľ 5,14-17; Ž 98,1-4; 2Tim 2,8-13

ČÍTANIE:

V dnešnom evanjeliom čítaní nám Ježiš dáva dôležité ponaučenie, ako máme byť vd'ační za Božie požehnania. Ježiš je na ceste do Jeruzalema, aby bol ukrižovaný a vzkriesený. Stojí v diaľke na okraji dediny a kričí na neho desať malomocných mužov: „...Ježiš, Učiteľ, zmiluj sa nad nami!“ (verš 13).

Životné podmienky ľudí, ktorí trpeli leprou a inými hroznými kožnými chorobami, boli v Ježišových časoch

veľmi kruté. Boli nútení opustiť svoje rodiny a priateľov a žiť v exile, preč od zvyšku spoločnosti. Museli si vystačiť bez pomoci, len s tými, čo mali také isté postavenie.

Boli odrezaní od náboženského života spoločnosti a považovaní za „duchovne nečistých“. Niektorí ľudia dokonca verili, že ich choroba bola Božím trestom. Boli v bezútešnej situácii. Ich vyhladky na život boli pochmúrne a mali len maličkú nádej prežiť. Jediným spôsobom opätovného návratu do bežného života by bolo, keby ich kožná choroba zmizla a kňaz by to potvrdil.

Niet divu, že títo muži kričali na Ježiša, aby im pomohol. Ježiš im jednoducho povedal, aby sa ukázali kňazom. Všetci Ježišov príkaz poslúchli a na ich ceste ku kňazom sa stal zázrak. Všetci desiaty boli uzdravení.

Ako náhle jeden z tejto skupiny objavuje, že bol uzdravený, náhle sa späť, aby sa Ježišovi poďakoval a vzdal mu vďaku. Nie je spomenuté, či sa uzdravený pred svojím návratom rozprával s ostatnými deviatimi. Ale je nám zreteľne povedané, že tento muž bol Samaritán.

Ostatní deviaty boli pravdepodobne Židia a aj Ježiš bol židovský učiteľ. Židia pohŕdali Samaritánmi a považovali ich za náboženských kacirov. Samaritán bol tou poslednou osobou, od ktorej by očakávali, že sa vráti a prejaví svoju vďačnosť a bude Bohu vzdávať vďaku.

Ježišove posledné slová, ktoré povedal Samaritánovi, sú symbolické. Slovo „vstaň a chod'“ má niekoľko významov. Prví kresťania ho chápali ako odkaz vzkriesenia alebo nového života. Desiaty malomocní boli uzdravení, ale len o Samaritánovi vieme, že ho uzdravila jeho viera. Možno má Ježiš na mysli aj duchovné, aj fyzické uzdravenie.

MEDITÁCIA:

Čo nám táto stať z Písma hovorí?

Čo myslíte, prečo sa tí deviaty, ktorí boli tiež uzdravení, nevrátili a neďakovali

Ježišovi? Už ste niekedy dostali odpoveď na modlitbu, ale zabudli ste poďakovať

Bohu predtým, ako ste začali robiť niečo iné?

Ako sa môžeme vyhnúť chybe, že budeme považovať Božie požehnanie za samozrejmé? Cítíme niekedy nebezpečenstvo myslieť si, že si Božie požehnanie za niečo, čo sme spravili, „zaslúžime“?

MODLITBA:

Uvažujme o všetkých situáciách, keď k nám bol Boh dobrý. Napíšme si ich a prečítajme si tento zoznam každý deň tohto týždňa. Odpovedajme Bohu s vďačnosťou a chválou. Svätý Duch nám tiež môže pripomenúť niektoré veci počas týždňa. Prosme Boha, aby nám pomáhal byť vždy vd'ačními za všetko, čo pre nás v našom živote spravil. Každý deň tohto týždňa si vyberme žalm, aby nám pomohol vyjadriť Bohu chválu.

KONTEMPLÁCIA:

Uvažujme nad týmito veršami z Flp 4,4-7: „Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa! Vaša dobrotivosť nech je známa všetkým ľuďom. Pán je blízko! Pre nič nebuďte ustarostení, ale vo všetkom s vďakou predkladajte Bohu svoje žiadosti vo svojich modlitbách a prosbách. A pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum, uchráni vaše srdcia a vaše mysle v Kristovi Ježišovi.“

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku